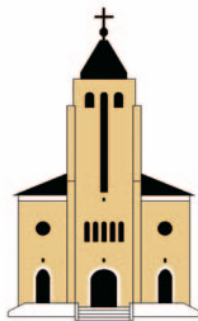

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2017/6. SZÁM • DECEMBER 24.

KARÁCSONY ÜZENETE

*„Ne féljeteK, mert íme, **nagy öröm jó hírét** hirdetem **nektek**, amely az **egész népnek** öröme lesz, mert Dávid városában **Megmentő** született ma nektek, aki **Krisztus**, az **Úr.**”*

(Lk 2, 10-11)

Három okunk is van arra, hogy Karácsony örömhírét ünnepeljük. Az első a személyesség: **„hirdetem nektek”**. Aztán az, hogy ez JÓ hír: **„nagy öröm jó hírét”**. Valamint az, hogy MINDENKINEK szól: **„az egész népnek”**. Nem számít, hogy kik vagyunk, mit tettünk, merre jártunk, és az, hogy hová tartunk – ez a hír valamennyi embernek szól. Igen, ez a világ legjobb híre: **Isten szeret minket! Isten velünk van! Isten értünk van!**

Karácsonykor megtapasztalhatjuk azt, hogy Isten szeret minket, velünk és értünk van. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.”* (Jn 3, 16-17) Karácsony valódi jelentése a szeretet ilyen hihetetlen megnyilvánulásának az ünneplése.

Az adventi időszakban nagyon személyes módon tapasztalhattuk meg Isten szeretetét. Kora hajnalban keltünk, hogy részt vegyünk a rorátén, megfogadtuk, hogy kerüljük a bűn útjait, elmélyülten imádkoztunk, bűnbánatot tartottunk és őszinte gyónást végeztünk; mindez megtisztított és méltóvá tett minket Jézusnak, a Megváltónak, Messiásnak és Úrnak a fogadására.

Lehet-e okunk a szomorkodásra akkor, amikor Jézus belép az életünkbe vagy megszületik a szívünkben? Semmi esetre sem. Ez az öröm és az ünneplés ideje. Örülünk és örvendezzük hát! Jézus születése hozzon mindannyiunknak békét, örömet és jólétet! Legyen a 2018-as év az az esztendő, amikor bőségesen szürelhetjük Isten áldásait.

M. R. A.

80 ÉVE

Egy család életében nagyon fontos, hogy lakjanak valahol, hogy legyen életterük. Habár nem a lakhelyvásárlással kezdődik a családi közösség, de az életter kialakítása jelentős állomás. Így van ez a mi plébániai közösségünk életében is.

Az e helyre letelepülők alapozták meg Szemeretelepet, s a hitgyakorlás igénye is ezzel egyidős. Ez az 1900-as évek legelejére tehető. Innen már messze volt a főtemplom – akkor csak lőrinci templomnak hívták –, és olyan sokan voltak elődeink, hogy a helyi iskolába gyűltek össze vasárnaponként: ide járt ki a káplán misézni. Egyre többekben fogalmazódott meg az önállóság gondolata: legyen saját templomunk! A lőrinci plébános támogatta is a gondolatot, és 1937 áprilisában meghirdette a templomépítést Szent István királyunk tiszteletére, hisz a következő évben készült ünnepelni az ország szent királyunk halálának 900. évfordulóját. Kevesebb, mint másfél évük volt tehát elődeinknek arra, hogy anyagiakkal vagy élő munkával hozzájárulva 1938. augusztus 20-án elkészüljön és felszentelhetővé váljon templomunk méltó emléket állítva ezzel Szent Istvánnak.

Ha az 1938-as évszámot hallom, akkor az abban az évben tartott budapesti Eucharisztikus Világkongresszus jut elsőként az eszembe. Kevesen élnek ma már azok közül, akik annak idején résztvevői lehettek ennek az eseménynek, ők is mára már 90. életévük felé járhatnak. Az, hogy az 1938-as évszá-

mot a Kongresszussal kötöm össze, valószínűleg budapesti sajtóság, hisz ez nagyon sok hívőt megmozgató látványos esemény volt, pedig ez tulajdonképp csak bevezetője volt a Szent István-ünnepségeknek: a Szent Jobb-körmenetnek és az „Aranyvonatnak”, mely a Szent Jobbot vitte körbe az országban. Mi, szemeretelepiek egy templommal járulhattunk hozzá az ünnepléshez. Nekünk ennyivel többet mond 1938!

A jövő évet szánjuk erre a 80 éve történt nagy eseményre! Gyűjtjük össze emlékeinket hitbuzgalmi eseményekről, papjainkról, hitoktatókról, a templomot szolgáló kántorokról, sekrestyésekről. Tárgyi emlékeket, dokumentumokat is gyűjtünk, hogy kiálthassuk azokat!

Frissítsük fel emlékezetünket mások emlékeinek meghallgatásával, azok esetleges kiegészítésével. Gondoljuk végig hitéletünk jelentős állomásait, amikre emlékezhetünk, és amiket szüleink elmondásából tudunk: keresztelés, elsőáldozás, bérmálás, esküvő...

És a sok egyéb közösségi esemény: kultúrházépítés, szereplések, helytállások, segítések. Hisz ez a 80 év nem akárhogy telt el, hanem ezek a hitünket, hitéletünk folyását kifejező események létfontosságú részei lettek ennek a történetnek, s így egyben ki is jelölik a jövő teendőit. 10 éve volt már egy kiállításunk, és a Mustármag mellékletében is megjelent a közösségünk története. Egészítsük ki és írjuk tovább e történetet, vállalkozzunk emlékeink elmondására! Készüljünk 2018. augusztus 20-ára, templomunk 80 éves búcsújára!

N. E.

DECEMBER

December hagyományos magyar neve *Karácsony hava*. A hónap jeles szentje **Szent Fabiola özvegy**, akinek a neve elárulja, hogy a Fabiusok ősi nemzetségéből származott.

Szent Jeromos egy levélben írta le Fabiola szent életét. Fabiola házasságával kezdődik a történet. Férje olyan életet élt, melyet felesége nem volt képes elviselni, ezért elvált tőle. Még fiatal volt, vágyott a szeretetre, így a keresztény törvények ellenére ismét férjhez ment. Még nem tudta, hogy másvalaki választotta már ki magának. Második férje hamarosan meghalt.

Fabiola magába szállt, vezeklőruhát öltött, és „egész Róma szeme láttára” fölvetette magát a Lateráni bazilika vezeklőinek seregébe. *„Kibontott hajjal. sápadt arccal és ékszer nélküli kezekkel alázkodott meg. Az Úr templomába nem lépett be, hanem mint Mózes nővére, a leprás Mária, elkülönülten, a táboron kívül tartózkodott, míg az őt kizáró pap vissza nem hívta.”*

Az egész böjti időszakban a közösség előtt vezekelt Fabiola, akinek szívében felébredt az Úr utáni vágy, és megtérésében részt vett a közösség.

A vezeklés után Fabiolát visszafogadta püspöke. Ekkor eladta birtokait, kórházakat épített, támogatta a papokat, szerzeteseket, szüzeket. Betegeket ápolt, szegényeket gondozott, enyhítette az em-

beri fájdalmakat. Egy napon szentföldi zarándoklatra indult. Betlehemben találkozott az ott élő Szent Jeromossal. Rövid ideig hallgatta a szent tanítót, majd visszatért Rómába, ahol folytatta apostoli életét. Hogy megszabaduljon a birtoklás terhétől, maradék vagyonát is elajándékozta.

Hamarosan meghalt. Az egész város gyászolta. Idős, fiatal, keresztény, pogány, mind az ő tetteit dicsőítették. Az emberek ujjongással teltek el annak a nőnek az üdvösségén, „akinek hazatérésén még a menny angyalai is örvendeztek”.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009. N. K. E.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

☞ **Kozma Vince**
születési év: 2016
keresztelés ideje: 2017. november 26.

TEMETÉSEK

† **Balika Árpádné (Szauer Katalin)**
születési év: 1936
temetés ideje: 2017. december 1.
† **Papp Géza Gyula**
születési év: 1950
temetés ideje: 2017. december 21.

VISSZATEKINTŐ

KERÉKPÁRRAL A PARCELLÁBAN

2017. október 22.

Talán tíz éve is lehet már, hogy először szerveztünk kerékpáros zárandoklatot a rákoskeresztúri Új köztemető 301-es parcellájához az 1956-os forradalmat követő megtorlás sok áldozatának – köztük Nagy Imre miniszterelnöknek – a nyughelyéhez. Azóta ez már szép hagyomány lett, bár változó létszámban, de csaknem minden évben megvalósult az esemény.

Idén nem panaszkodhattunk az érdeklődés hiányára, több mint húszan találkoztunk a plébániánál, és vágtunk neki az útnak. Az időjárás is kegyes volt hozzánk, már visszafelé tekintünk, amikor elkezdett esni az eső.

Az emlékhelyen Békefi Edina és Knáb András olvastak fel verseket, majd Mahi atya vezetésével imádkoztunk a hősökért, akik életüket áldozták a magyar szabadságért. Megemlékezésünk végén elénekeltük a Himnuszt, és szétszéledtünk, hogy a magunkkal hozott mécseseket ki-ki a maga

által választott sírra tegye. A hazaindulás előtt még benéztünk a nemrég létesült látogatóközpontba is.

Újdonság volt, hogy ez évben nem ért véget a biciklizéssel a megemlékezés, az esti szentmise után a plébánia hittantermében az érdeklődők közösen megnézhették Kósa Ferenc: *A másik ember* című filmjét is. A kétrészes, 211 perces – azaz embert próbáló – alkotás egy család két generációjának a történetén keresztül mutatja be az 1944-es és 1956-os eseményeket – öröm, hogy több fiatal is végignézte.

FALEVÉL-GEREBLYÉZÉS

2017. november 11.

Erről a szintén éves rendszerességű eseményről is közlünk a következő oldalon néhány fotót – két rövid megjegyzéssel. Egyrészt a képekről is látszik, hogy jó hangulatban zajlott ez a csak kívülről könyvűnek tűnő munka, másrészt pedig még annyi, hogy mindenki megkapta az egy dénáriját... (akit érdekel ez utóbbi megfejtése, forduljon a szerkesztőséghez!) **M. P.**

SZENTSÉGIMÁDÁS – ONLINE REGISZTRÁCIÓVAL

2017. november 25.

FONTOSAK-E A SZÁMOK?

*avagy „ahol ugyanis ketten vagy
hárman összegyűlnek a nevemben,
ott vagyok közöttük.”*

Imádkozunk érte a szentmisében, olvashatunk a készülődésről, lassan-lassan emlékezetünkben vésődik, hogy 2020-ban Budapest ad otthont a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak. A készüllet jegyében a kongresszust előkészítő titkárság november 25-re egy egyórás szentségimádást hirdetett meg. A sok embert megmozgató „akciónak” két célja volt. Az egyik, hogy az országban legalább 20 000 hívő imádkozzon egyidőben az Oltáriszentség előtt, a másik pedig az, „*hogy az Oltáriszentségben önmagát mindannyiunkért feláldozó Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük*”.

Érdekes volt látni a 21. századi készülletet: ahogy a megszokott formák új keretek – online regisztráció, elektronikus visszajelzés – közé kerülnek. A plébániák saját maguk alakíthatták ki a szentségimádásukat menetét. A mi templomunkban taizéi énekek, elmélkedésre sarkalló szövegek és csendes elmélkedés váltogatta egymást. Az Oltáriszentségben köztünk jelenlévő Krisztust dicsőítettük, Elé vittük hálánkat és kéréseinket. Jó volt látni, ahogy érkeztek az emberek, érezni azt, hogy sokan vágytak megélni az együtt imádkozás örömét. Jó volt csendben lenni, gitárszót hallani, gondolkodni. Hiszem, hogy ezek az alkalomok közelebb visznek bennünket ahhoz, hogy megérezzük az Oltáriszentség titkát, éltető erejét.

A szervezők 151%-os eredményről beszélnek: vagyis ennyivel túlta felül az együtt imádkozó hívek sokasága a kitűzött célt. 30 266 ember hódolt a Szentség előtt a Kárpát-medencében. Bízom abban, hogy nem csak „akciókra” vagyunk megmozgathatók, és hiszem, hogy egyéni és közös imaszándékaink célbaértek, hisz az Úr volt köztünk.

Köszönet azért, hogy egy-egy odaszánt órában tapasztalatot szerezhettünk abból, hogy a mi Urunk „nem távolban lakik, nem valamiféle elérhetetlen magasságban. Beline élünk.”

N. Gy.

A RÓZSAFÜZÉR TÁRSULAT IGÉRETTÉTELE

2017. november 26.

2017-ben is Krisztus, a mindenség Királya ünnepén, azaz az egyházi év utolsó napján tették le ünnepélyes fogadalmukat a Rózsafüzér Társulat tagjai, azaz akik vállalják, hogy egy éven keresztül naponta elimádkoznak egy tized rózsafüzért, felajánlva azt a közösség és saját, egyéni szándékaikra. Köszönjük kitartó szolgálatukat!

ADVENTI LELKIGYAKORLAT

2017. december 2–3.

Az idei évben a piarista szerzetes, Kerényi Lajos atya tartotta karácsony előtti lelkigyakorlatunkat. Kerényi Lajos atya a magyar katolikus egyház ikonikus alakja – azt is mondhatnám, hogy régi motoros. Gazdag életút, hatalmas élettapasztalat áll mögötte: sok fiatalkori szenvedés terelte a papi pálya felé. Idén betöltött kilencven évéből hatvanöt telt papi szolgálattal. Augusztusban vonult nyugdíjba, ekkor adta át helyét az Ecséri úti Szent Kereszt Plébánián egy új plébánosnak. Az Ecséri úti templomba még 1976-ban került, és 1996-tól szolgált ott plébánosként. Mahi atya – aki a múlt évben ott volt káplán – szavait idézve: akkor helyezték oda, amikor én egyéves voltam.

Lajos atya továbbra is tanít a Szent Margit Gimnáziumban, aminek a kilencvenes évekbéli újraindításáért sokat tett, könyvet ír, lelkigyakorlatokat tart fiataloknak, idő-

sebbeknek egyaránt, és tanít még a szentmisék keretein belül is.

Amit most mi is megtapasztalhattuk. Tanít és gyógyít. Kórházakba jár és betegeket látogat. Azt szokta mondani, hogy ő a lélekdoktor. „Hit nélkül nem lehet élni, aki nem hisz az megbetegszik! Amikor megyek a betegekhez, sosem azt kérdezem, ki akar győnni, csak megyek és beszélgetek. És a legtöbb ember lerakja a lelki terheit. ►

▶ Én pedig feloldozom őket”. Több körtermi élményét is megosztotta velünk, mesélt olyan betegekről, akiről már lemondtak az orvosok, és egy-egy ilyen beszélgetés után hatni kezdtek a gyógyszerek. Az egyik legmegrázóbb élménye, mikor találkozott azzal a vérbíróval, aki Mindszentyt és még sokakat, köztük őt magát is elítélte a kommunista rendszerben. A találkozás nagyon megrázta, de megadta a feloldozást.

Mesélt a fiatal éveiről is, amikor frontszolgálatos katona volt, a hadifogságáról, amikor szovjet szénbányában dolgoztatták, a hazatéréséről, a sok szenvedésről. Személyes élményeiből és tapasztalataiból merítkezhettünk, amikkel három utat tárt fel előttünk, a megtisztulás, a megvilágosodás és az egyesülés útját.

S. Gy.

IFIPROGRAM A WESTEND BEVÁSÁRLÓKÖZPONTBAN

2017. december 5.

Végre újra közös ifjúsági programon vettünk részt a dél-pesti katolikus fiatalokkal. Mikulás alkalmából apró ajándékokat készítettünk, melyeket a WestEnd bevásárlóközpontban osztottunk szét az embereknek.

Az általunk vágott és ragasztott kis Mikulások apró csokoládékat rejtettek. Igen: egy kis csokoládét rejtett, ezért úgy gondoltam, hogy minden ember örömmel fogja elvenni tőlünk – mégis csak csoki; azt meg ki nem szereti? Ennek ellenére az első 5-10 percben senki se fogadta el a számára nyújtott ajándékot. Kicsit lesújtó volt ezt megtapasztalni. Az emberek csak mentek, sokszor észre sem vették, hogy megszólítottuk őket, vagy pedig gyorsan siettek tovább, és nem volt pár percük arra, hogy megálljanak, és odafigyeljenek ránk.

Első gondolatunk az volt, hogy biztosan senki nem szereti a csokit, a másik lehetőség, hogy mindenki most kezdett el fogyózni karácsony előtt. Aztán taktikát változtattunk, és a gyerekes családoknak próbáltunk örömet szerezni: ők kirobbanó lelkesedéssel fogadták el, ezzel együtt visszajött az önbizalmunk. Egyre több ember állt meg egy percre, és még néha beszélgetni is sikerült velük. Az első reakciójuk a gyanakvás volt: „Ez most ingyen van?” – kérdezték. Mi készségesen válaszoltunk nekik, hogy „Igen”, erre ők „Tényleg? Semmit se kell aláírnunk, adakoznunk?” Miután megkapták a kérdéseikre a választ, nagyon

örültek az ajándéknak. Végre az Úr olyan személyeket küldött el hozzánk, akik szeretik a csokit, örömmel fogadják a felkínált ajándékot.

Nagy öröm volt számomra, hogy láthatam, hogy egy kis figyelmességtől és persze a csokitól jókedvre derültek, nekem pedig nagyon jól esett, mikor kedves szavakkal, mosolygással kifejezték boldogságukat, szeretetüket.

Először vettem részt ilyen programon, remélem még máskor is lesz hasonló alkalom. Köszönjük szépen a szervezőknek, hogy ennyi tapasztalattal gazdagodhattunk.

K. H. Cs.

A középiskolások adventi programja imával indult, és a Lehel téri Szent Margit-templom hittantermében zárult: imával kezdődött, agapéval zárult. E két együttlét között „futották be a pályát” fiataljaink, ami alatt megtapasztalhattak elutasítást és befogadást, szeretetet és közönyt. Felismerték, hogy nem is olyan könnyű az ajándékot másokhoz eljuttatni, de azt is, hogy tudnak örömet és hálát ébresztetni, arcokra mosolyt csalni. Így válhatott életté a gyakran hallott mondat: „küldetésetek van, menjetek békével”, de tapasztalatot kaptak arról is, hogy a „pálya befutása után” van egy hely, ahol közösségben lehetünk a testvéreinkkel, megpihenhetünk, ahol agapéval várnak minket.

N. Gy.

ADVENTI VERS-EST A KÖZÖSSÉGI HÁZBAN

2017. december 8.

Ahogy az előző Mustármagban plakát hirdette: adventi vers-estet szervezett az Irodalmi kör a Don Bosco Közösségi Házba. Mint oly sok program esetében a cél itt is kettős volt. Mindenekelőtt nagyon szeretünk volna a kedves híveknek egy olyan alkalmat kínálni, amely a művészet erejét segítségül hívva támogatja az adventi várakozás hangulatára való ráhangolódásunkat. Azt sem szeretnénk titkolni azonban, hogy nagy öröm volt, hogy hosszabb kihagyás után újra olyan esemény helyszínévé vált közösségi házunk, amely közelebb visz ahhoz a ház felújításakor megfogalmazott célhoz, hogy a Don Bosco a kerület egyfajta „kulturcentrumává” is váljon, amely nemcsak a plébániai közösség tagjait képes vonzani, hanem a környező – nem csak katolikus – templomokba járó, sőt a még csak a keresés fázisában lévő embereket is. ▶

▶ A két meghívott művésznő, Tósoki Anikó versmondó és Ács Enikő gitáros-énekes minden tekintetben megfeleltek várakozásainknak: igényesen szerkesztett és előadott műsoruk nagy tetszést aratott. A műsor végén még egy dalt is megtanulhattunk. Emellett az előadók családtagjaik, barátaik, ismerőseik meghívásával besegítettek a közönségszervezésbe is – néhány „hát te hogy kerülsz ide?”-kérdés most is bebizonyította, hogy egy világváros is tud olykor falu módjára „viselkedni”. Nem is akart senki azonnal hazamenni a műsor után, szinte mindenki ott maradt még beszélgetni a költészetről és az élet más fontos dolgairól.

A plébániáról is sokan jöttek el, bár én örök optimistaként őszintén szólva kicsit még több látogatóra számítottam. Remélem, hogy a jövőben rendszeresebben tudunk hasonló eseményeket szervezni még nagyobb látogatottsággal – a témákra és a meghívandó vendégekre vonatkozó ötleteket szívesen vesszük akár személyesen, akár e-mailen az impresszumban szereplő címre megírva. **M. P.**

RORATE MISÉK GYERTYAFÉNYBEN

2017. november 27–december 22.
minden hétköznap reggel

ADVENTI MINITÁBOR

Bernecebaráti, 2017. december 15–17.

Pénteken délután indultunk útnak Bernecebarátiba. Beszúfolódtunk a buszba, beraktunk egy csomó enni-innivalót, köztük egy kartonnyi tejet is, és útnak indultunk... Nem tudtam, mire számítsak, mert jó régóta nem voltam már plébániai táborban, de nem bántam meg, hogy eljöttem, sőt...!

A szállásra Gyöngyi néniék után érkezünk meg, pedig ők később indultak egy jó fél órával, de hát, aki péntek este egész Budapesten keresztül akar menni, az magára vessen. A szállás nagyon jó volt, most a másik oldalon aludtak a fiúk és a lányok, mint az előző táborban. A lányokból idén csak hat volt, de a fiúk szinte az egész szobát megtöltötték, szegény nagyokat teljesen

ki is készítették, de úgy, hogy végül már a lányok szobája lett a csöndes menedék!

Első este Gyöngyi néni olvasott egy aranyos karácsonyi mesét, de előtte még Mahi atya tartott egy pizsamás misét, ami a szülők iránti tiszteletről és háláról szólt. Ekkor kerültek elő a kisbabakori képeink is, lekötve egészen lefekvésig gondolatainkat, ugyanis ▶

▶ eléggé meglepődünk, mikor kiderült, hogy ki az az édes rózsaszín anorákos egy éves, vagy, hogy fiú létére ki az, aki hófehérbe volt burkolva tetőtől talpig, mint amikor a picik jelmezballt tartanak. Ketten ráadásul csak a legvégén jöttek rá, hogy melyikük melyik. De mindenki nagyon aranyos volt, és jó volt látni az apróbbak fejtörését, hogy választ találjanak arra a kérdésre, vajon melyik évben, mikor születtek, majd pedig azt, ahogy

a nagytesók kijavítják őket, és mindenki mosolyog.

Másnap reggel pedig gyertyafényes roratéval kezdtünk gyertyák nélkül, mivel tűzjelzőkkel

volt tele az egész épület, így egy egyszerű, hangulatos égősort fektettünk az oltárra és fűztünk fel a mellette álló hűtőszekrényre, amin továbbra is a babakori fotóink virítottak. Sokaknak azonban, szerintem, még akkor is a kiskori képeiken járt az esze, amikor Mahi atya már rég másról prédikált. Az aznapi téma a növekedés volt, a segítség és az alázat.

Reggelenél rájöttünk, hogy a tejek elbújtak, így kakaó nélkül kellett kibírnunk, de bőven kárpótolt érte a finom baracklekvár és persze a nutella! Utána csapatonként ültettünk késői lucabúzát, ami szintén jó

móka volt, majd levelet írtunk a szüleinknek szép színes papírokra, melyekben sok szép emléket megköszöntünk és legalább annyi mindent meg is ígértük nekik arról, hogy miben igyekszünk majd rendesebbek, jobbak lenni.

Ébéd előtt pedig gyorsan kimentünk még a faluba nézelődni. Először a templomot néztük meg, amiben elméletileg Jézuska egy repülőt tart, de ez (puszta) feltevés maradt, mivel az épület zárva volt és sehogy sem tudtunk bejutni. A kilátás nagyon szép volt, éppúgy, mint a reggeli dér az egész településen, amitől mintha ezüstbe öltözött volna a táj, és téli hangulatot árasztott. Visszafelé megnéztük a kastélyt is, játszottunk a kertjében mindenfélét kifárasztva az aprónépet, amit a hideg ellenére nagyon élveztek (meg persze mi is), hogy aztán a gyertyaöntésnél majd bírni lehessen velük. A gyertyakészítés úgy zajlott, hogy forró vízbe mártogattuk egyesével a kanócainkat, nagyjából harminc kört menve, végül pedig színes méhviasszal, szalagokkal és különböző növényekkel, ágacskákkal dekorálhattuk őket. Ez a program inkább a nagyoknak kedvezett, de a kisebbek is szerették, főleg

a ragasztgató díszítést. A kész műveket majd a pástorjártékkor fogjuk megkapni. Időközben Gyöngyi néninek és Mahi atyának el kellett mennie, de a búcsúzkodás után ugyanolyan vidáman folytatódott a program.

Aztán eljött a vacsora és a fürdés ideje is, esti meseként egy aranyos karácsonyi filmet néztünk, ami mindenkinek elnyerte a tetszését. Ezután a fiatalabbakat lefektettük aludni, mi nagyok pedig hirtelen ötlettől vezérelve még egy filmre beneveztünk. Így persze későn aludtunk el, de megértel! Reggelire megint csak a jól bevált nutella és lekvár volt a kenyérhez, a kakaót pedig már nem is hiányoltuk, felőlünk aztán bujkálhattak a tejek, bár Kati néni feje rendesen főtt miattuk! Evés után pakolás volt, majd a buszra várva játszottunk két rabszolgásat. Zárásként énekeltünk egyet, megköszöntük a vendéglátást Bea néninek, a házigazdáknak, és felszálltunk az időközben megérkezett buszra, hogy indulhassunk.

Azt hiszem, sok szép emlékekkel gazdagodtunk, ez is egy nagyon élvezetes tábor volt. Remélem a következőbe is el tudok menni, és ezzel talán nem vagyok egyedül.

T. I. & M.

ADVENTI VÁSÁR

2017. december 17.

Az idei Karitászás vásár keretében vendégeink voltak a ferences kislányok, akik borsodi településeken szegények pasztorálásával és lelki gondozásával foglalkoznak. Szegény családok által gyűjtött gyógyteákat, általuk

készített lekvárokat és szappanokat árultak – a termékeknek nem volt áruk, mindenki annyit fizetett értük, amennyit tudott. A bevételt a családok megsegítésére, elsősorban tűzifa vásárlásra fordítják. Szintén az általuk támogatottak megsegítésére gyerekjáték-, ruha-, cipő-, takaró- és tartós élelmiszer-gyűjtést is rendeztünk. A szerkesztőséghez eljutott hír szerint a támogatásból befolyt bevétel messze meghaladta az előzetes reményeket – köszönjük a kedves testvérek nagylelkű támogatását.

KARÁCSONYI KÖSZÖNTÉS A DON BOSCO KÖZÖSSÉGI HÁZBAN

2017. december 21.

AZ ELFOGADOTT MEGHÍVÁSRÓL

Lehetne mondani, hogy december 21-ére, a karácsonyi készülődés hajrájára közösségi programot szervezni biztos kudarc. Lehet

mondani, de nem így történt... E nap estéjén ugyanis megtelt a Don Bosco Közösségi Ház, eljöttek a plébániaközösség tagjai, kicsik és nagyok egyaránt, hogy ünnepeljenek, hogy együtt (is) ünnepeljenek. Mondhatjuk, hogy az Égiek is segítettek a hangulat meg-

teremtésében, hiszen szép hóesésben érkezhettünk a fehér előkarácsonyra.

Mahi atya köszöntőjében háláról és örömről beszélt, hogy ilyen sokan elfogadták a meghívást, hálátelt szívvel köszönte meg a segítséget a képviselő-testület tagjainak, hogy támogatták és segítettek ennek az alkalomnak a létrehozásában. Az atya célja az volt, hogy teret biztosítson arra, hogy együtt legyünk, ismerkedjünk, ünnepeljünk.

Volt minden földi jó testnek és léleknek egyaránt: sütemények, sósságok, forralt bor, tea. Közös éneklés, népi betlehemes, karácsonyi kvíz és persze mosoly, derű, szaladgáló gyerekek és jókat beszélgető felnőttek, fénylő karácsonyfa és a lámpatestekről aláhulló hópihéek (fiataljaink keze műve). Fél 10 körül már fel-felmerült a másnapi (utolsó) roráté gondolata, de a legkitartóbbakat ez

HÁZI PRAKTIKÁK

KISKARÁCSONY, NAGYKARÁCSONY...

sem félemlítette meg, a konyhában szorgoskodók pedig ekkor még javában az edényhegyek elbontásán fáradoztak.

A közösségi ház valóban a közösség háza volt néhány órára, a meghívottak ezúttal elfogadták a meghívást, a vendégek nem az árokarpartról érkeztek az esküvőre. Köszönet érte, hogy a meghívás halló fülekre, érző szívekre talált. Hiszem, hogy ez a néhány

... küldt-e már a kalácsom? – éneklük kicsik és nagyok ilyenkor. (Nagykarácsony – december 25, kiskarácsony – január 1.) A sürgő-forgó háziasszonyok pedig az asztalra varázsolták, mire eljön az ünnep. Ám a finom halászlé, a guba, a beigli mellett gyakran ráununk a mézeskalácsra. Most egy kedves kolleganőmtől kapott „ránk száradt” sütiből készült tiramisú receptjét osztom meg.

Hozzávalók: 6 tojás, 6 kanál cukor, 500 g mascarpone, 2-3 dl enyhén cukrozott kávé, 400 g mézes puszledi vagy kalács, kakaópor.

A tojások sárgáját a cukorral habosra verjük, majd hozzáadjuk a mascarpont, és beleforgatjuk a hat tojásfehérje habját (de ezt el is hagyhatjuk). Egy jénai aljára teszünk a krémből, erre a kávéval meglocsolt mézeskalács kerül, majd újra krém, kis kakaópor, és ezt rétegezzük kétszer, háromszor. A süti tetejére krém kerül. Néhány órára hűtőbe tesszük, utána fogyaszthatjuk.

Jó étvágyat és áldott ünnepeket kíván:

K. L. M.

óra nem hátráltatott a karácsonyi készülődésben, hanem irányba állított, lelkesített, elővételezett valamit abból a nagy örömből, ami azoknak jár, akik igennel válaszolnak a Meghívásra.

N. Gy.

HIRDETÉSEINK

KARÁCSONYI MISEREND:

■ **december 24. vasárnap, Advent 4. vasárnapja és Szenteste:** ½8 és ½10 órakor adventi szentmiséket tartunk majd délután 4 órakor Pásztorjáték lesz templomunkban. • Éjjel ½12 órakor templomunk énekkar karácsonyi zenés verses áhítatot tart, majd éjfélkor karácsonyi ünnepi szentmise lesz.

■ **december 25. hétfő, Jézus születése, Karácsony ünnepe:** ½8 óra ünnepi szentmise, ½10 óra ünnepi szentmise, 18 óra szentmise;

■ **december 26. kedd, Karácsony másodnapja:** ½8 és ½10 óra szentmise;

■ **december 31. vasárnap, Szent Család vasárnapja, évvége:** ½8 és ½10 óra szentmise, 18 órakor évvégi hálaadó ünnepi szentmise, Te Deum;

■ **2017. január 1. hétfő (Újév), Szűz Mária Istenanyaságának ünnepe (parancsolt ünnep):** ½8 óra és ½10 óra szentmise, 18 óra ünnepi szentmise.

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **december 27. szerda:** 18 órakor szentmise Frank Pál atyáért, volt plébánosunkért halála első évfordulóján;

■ **január 5. péntek:** elsőpéntek, 18 órakor szentmise Jézus Szíve tiszteletére;

■ **január 6. szombat:** Urunk megjelenésének főünnep, Vízkereszt (parancsolt ünnep!). Szentmisék 7:30 órakor és 18 órakor is lesznek;

■ **január 15. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **január 21. vasárnap:** az ökumenikus ima-hét kezdete;

■ **január 28. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisét az elhunytakért mutatjuk be;

■ **február 2. péntek:** Urunk bemutatásának ünnepe (Gyertyaszentelő Boldogasszony), szentmise 18 órakor lesz – gyertyaszenteléssel;

■ **február 3. szombat:** elsőszombat, 17:15 órától rózsafüzér, majd 18 órától szentmise lesz a Rózsafüzér társulat élő és elhunyt tagjaiért. A mise végén Balázs-áldásban részesülhetünk;

■ **február 12. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **február 14. szerda:** hamvazószerda, a nagyböjti időszak kezdete, szigorú böjti nap.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ a januári és februári programok még kialakulóban vannak, kérjük, figyeljék a szentmisék hirdetéseit, és/vagy tájékozódjanak honlapunk *Aktuális* menüpontjából.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hatszor

Szerkesztőség:

Mahimai Raj Anthony (M. R. A.), Hajdu Noémi (H. N.), Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Maros Pál (M. P.), Mayer Gabriella (M. G.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Nemcsics Endre (N. E.), Kraus Harry Csanád (K. H. Cs.), Sárkány György (S. Gy.), Tóth Ilona és Mária (T. I. & M.)

Fotók:

Köröshegyi Csaba, Kraus Harry Csanád, Sárkány György, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407

e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com

www.szemere-plebania.hu